

EN CEBRIÀ PRAT

És el dia trenta d'agost d'enguany. S'està produint un esdeveniment a la vida local d'Alella, un fet callat i discret, però important. Són les set de la tarda i en Cebrià Prat i Sanmi-quel està fent les dues últimes hores que li queden dins de la seva tasca d'empleat municipal, a la que ha dedicat trenta cinc anys de la seva vida.

Comencem una xerrada amb ell, interrompida moltes vegades, doncs l'home va despàtxant la seva feina.

-Vaig nèixer a Alella el 22 d'agost de 1916 i des de molt jove vaig començar a treballar el camp. L'any 1936 treballava a Can Calderó, amb en Pepet Iglèsias. La guerra em va trobar allí, i la meva quinta -la del 1937- fou la primera en ser cridada. Ens hi vam incorporar una colla de xicots d'Alella, i sis o set ja no tornarien mai més. A mi em va tocar artilleria, a València, i vaig passar també temps a Sagunto; també vaig anar a Terol. A molts llocs em vaig trobar companys d'Alella, i recordo, a Foyos, en Pepet Giralt i en Tomàs Grané.

Un dia van convocar places per observadors d'artilleria de costa. Calia bona vista i bona oïda. Es veu que a mi no em faltava ni una cosa ni l'altra, doncs vaig sortir de la prova amb el número 1. Vaig poder triar un lloc de Catalunya i finalment va ser l'Estartit. En realitat, el meu lloc de destí va ser Begur, on vaig passar un any i mig. Allí vaig fer molts amics i encara hi ha al poble qui em recorda, i allí vaig veure el final de la guerra a Catalunya.

-Quins records en teniu d'aquest final?

-Amb tota una columna de presoners -ens havien capturat els italians- vaig baixar en un tren de càrrega cap a Barcelona. Penseu quina emoció sentia jo al apropar-nos al Masnou. Vàrem passar de llarg, és clar, però camí de Montgat vaig veure a prop de la via un conegut, el porter dels laboratoris. Vaig cridar-lo, em va reconèixer, i així a casa van saber que jo era viu i amb salut. Després ens van dur a Tarragona amb un vaixell, on els que s'amuntegaven a la cala passaren tanta calor com fred els que estàvem sobre coberta. No coneixíem el nostre destí... Va ser Tarragona, i tot seguit Reus, on quedàrem internats. Molts dies després, la llibertat i un breu permís a casa. Dues setmanes més tard m'incorporava a files. M'havia tocat Pamplona i arribàrem a la caserna a les dues de la matinada. El soldat que ens obrí la porta fou, casualment, un altre alellenc: en Pere Martí. I a la caserna del costat n'hi havia dos més: en

Pere Colomer i en Josep Ma. Ferran; a Vitòria, on vaig anar més d'un cop, s'hi trobava l'Esteve Cortés. El temps passa i un dia va venir la llicència. Arribat a Barcelona, vaig córrer a agafar el tren, cap al Masnou. En aquell tren vaig trobar-hi en Santiago Vendrell, que em va dir que a casa meva sabien que jo arribava i ja m'esperaven.

-Començava aleshores una nova vida per a vos, oi?

-Exactament. Ja casat, no tardaria en veure augmentar la meua família, i de moment vaig trobar treball al camp, fins que em va sortir una feina al Masnou, a la Granja San Francisco, que es dedicava a criar animals de les millors races. Després, altre cop el camp, treballant a Can Sans, fins que l'any 1946 em va sortir una plaça de sereno del poble, feina que vaig fer set o vuit anys. Se n'hi van anar afegint d'altres: agutzil (pesava la carn a l'escorxador), auxiliar administratiu temporer, distribució del racionament (anava a buscar l'oli a Mataró, a "Abastos", amb en Joan Font i Reverter). Vaig fer de tractorista tres anys, i em vaig cuidar de l'enllumenat: hora i mitja per a encendre els fanals, i hora i mitja més per a apagar-los. També feia de pregoner.

-Es un bon tip de treballar el que us heu fet, amic Cebrià, i heu vist molts canvis a Alella.

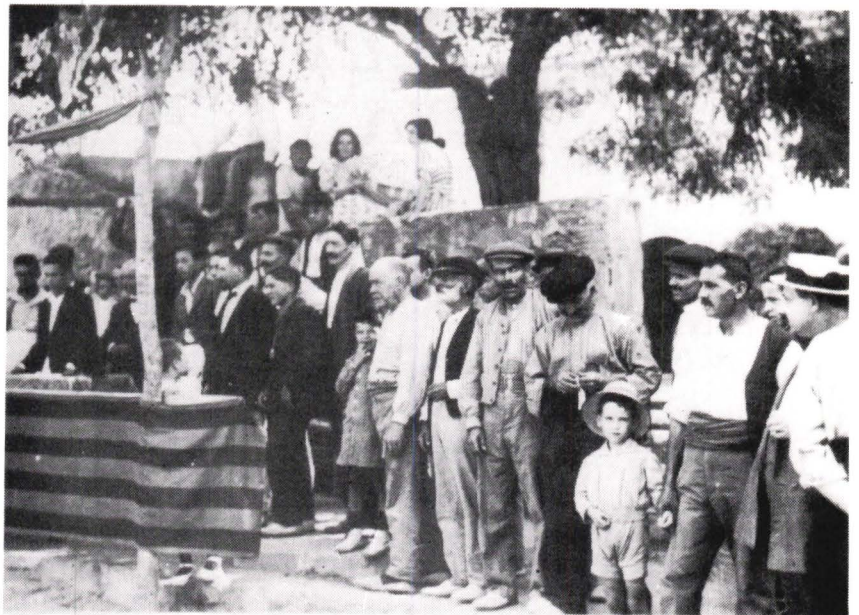
-Són trenta cinc anys de treball, sense un sol dia de baixa. Sempre he tingut molt bona salut i les poques vegades -ben poques- que no m'he trobat massa fi, no ha estat res que no pogués arreglar una aspirina o una tassa de til·la, únics medicaments que he prés.

He vist diferents batlles, diferents consistoris. Amb tots he estat bé, m'he avingut amb tothom, i a tothom do no les gràcies des d'aquí. He procurat fer la meua feina tan bé com he pogut... Vos m'heu vist molts cops dirigir la circulació davant de l'Empedrat del Marxant. Voleu creure que més d'un estranger s'ha aturat per a saludar-me un any per l'altre? Són coses petites, si voleu, pero que omplen de satisfacció.

-Sóu un home ple de vigor, i amb aficions propies. Sé que sóu col·leccionista de fotografies, postals i records, que us agrada molt caminar, i a més teniu una memòria privilegiada. Vull creure que no sou pas d'aquells que els hi fa por no tenir res que fer al jubilar-se.

-Jo veig la jubilació com un descans, però movent-me. Uns pocs dies per habitar-me i tot seguit em programaré les coses.

Enfeinat com sempre -hi ha hagut aquesta tarda un accident a la carretera- en Cebrià contesta el telèfon, dóna instruccions, rep gent que ve a preguntar coses malgrat l'hora. Les aprofita bé aquestes dues hores que li queden de treball, aquest treball de 35 anys que nosaltres, en nom de la Revista ALELLA, i creiem que de tot el poble, agraïm de tot cor a aquest amic de tots, un d'aquells allellencs que fan época.

Cursa de bicicletes durant la Festa Major de 1923. El nen a la dreta és en Cebrià, amb el seu pare. L'altre nen, al centre, és en Pepito Xicola.